

M S B Ă W N I F E Î Y
T A D Z P L J Â C Î K

O Q G V U R Ş X H

m s b ă w n i f e î y

t a d z p l j â c ț k

o q g v u r ș x h

ÎN POIANA DIN PĂDURE
AVEAU CASĂ DOI PITICI.
VINE PUPĂZA ȘI SPUNE:
„VREAU SĂ STAU ȘI EU AICI!”

**NOI
ARE
SUC
BANI
APA
AC
MAMA
MERE
CAL
TATA**

**STOP
COCA – COLA
ORAR
LEI
LAPTE
PÂINE
BANCĂ
METEO
SPORT
SALĂ**

mama

are

mere

cal

am

unu

leu

pom

sare

bat

casă

ramă

sac

noi

stop

nuc

ros

pară

eu

bine

tata
ore
mare
cap
ac
una
lei
pod
tare
pat
masă
lamă
rac
voi
stai
cuc
jos
țară
el
vine

om
pui
apă
mure
coca
oi
car
mică
rece
nani
mac
ace
lună
sanie
român
avion
carte
taxi
trei
macara

ou
cui
suc
pere
cola
an
cor
nucă
zece
nene
mic
tace
bună
linie
rămân
alune
parte
pix
opt
pisică

**copac
pitic
doi
alună
mașină
gem
barcă
fix
moară
pagină
voce
ochi
ghete
pâine
poet
floare
unchi
colorat
iepuraș
trompă**

capac
nimic
dop
adună
animal
ger
bancă
lux
poate
regină
duce
chip
gheme
câine
poezie
frică
unghi
desenat
copilaș
pompă

miel
parc
ceară
împărat
gheață
ciocolată
ating
sclipesc
fiindcă
ianuarie
construcție
exercițiu
merge
compot
pentru
pot
examen
bătrân
câmp
piele

miei
corn
ceață
trompetă
gheară
bicicletă
ajung
șoptesc
ființă
februarie
instrucție
excursie
trage
bomboane
contra
pod
exemplu
stăpân
rând
pietre

oaste
călcat
ieșea
floare
dealuri
lemne
poeți
flacăra
poleit
hotărî
gâzele
plouă
mixer
emoții
rachetă
împărțire
echipare
înțeleaptă
ghiozdan
gingășie

coaste
pătat
ieșire
soare
geamuri
semne
poezii
făptură
aburit
doporî
razele
ouăle
mixat
erupții
magnetă
împărăție
echipaje
încetare
ghiocel
geografie

portret
fierbinte
albăstrui
întoarce
sâmbătă
ascult
țarc
jalnic
umblu
timpurie
vânt
greblă
înghit
pătrunde
lungime
fascinant
subiect
piscuri
schimb
alergare

complet
înainte
albicioasă
întoarsă
blândă
ating
prunc
targă
aspru
imperiu
cântă
umbră
închid
zinc
hărmălaie
stoarcere
ieșire
risc
prinde
grăbire

start
înnoi
fiindcă
paznic
vrednic
bâzâi
frânge
accent
inventă
reacție
bătrână
examen
nedumerit
neînfricat
bunătate
stinghie
câteodată
echilibru
complicat
interesat

spart
înnora
ființă
razna
sfeșnic
mârâi
trântă
succes
inova
redacție
fântână
exemplu
neobosit
neîncetat
sinceritate
frânghie
niciodată
echilibrat
component
interpret

FRUCTELE

Ana are mere.

Ina are pere.

Rică are mure.

Mara are prune.

Tu vrei alune?

CUM SUNT EU?

Casa este mare.

Cana este mică.

Vaca este mare.

Pisica este mică.

Eu cum sunt?

Mare sau mică?

LA CIRC

Marcela și Mircea merg la circ.
Aici sunt multe animale. Leul
sare prin cerc. Maimuța se dă
uța. Ursul merge pe bicicletă.
Cinci arici fac tumbe.
Ce frumos este la circ!

LA CINEMA

Viorel se duce la cinema. Mama îl însoțește.

Copilul vrea să vadă un desen animat.

Pe ecran apare un animal ciudat. Este un Parabumbozaur.

- Nu te teme, mamă! Te apăr eu!

LA PESCUIT

Doi prieteni au plecat la pescuit.

Au pus momeala. Au aruncat undițele, dar nu au prins decât: o gheată, o sticlă, o pungă.

- La mal nu este pește! zice Ionel.

- Să pescuim în larg! sugerează Gigel.

Au găsit o barcă. Au vâslit și... apa a umplut barca pe jumătate. Cei doi erau în apă până la brâu. Erau speriați.

Noroc că apa nu era mai adâncă!

MICUL ARICI

Micul Arici a hotărât să dea o petrecere. Trebuia să adune mâncare pentru invitați.

- Cine mă ajută să adun ciuperci și mere?
- Eu nu! refuză iepurașul.
- Noi avem altceva de făcut! spune bursucul.

Așa că ariciul pregătește singur tot. Era cam supărat.

Spre seară au apărut și ceilalți.

- Am adus un tort de alune!

Ariciul s-a bucurat de cadou.

O MÂNĂ DE AJUTOR

Este dimineață. Copiii sunt în clasă. Georgiana nu a ajuns încă.

- Ce s-a întâmplat? Ea ajunge prima! șopteau colegii.

Au trecut trei ore. Locul Georgiane era gol.

Doamna învățătoare a aflat că fetița și-a fracturat un picior.

-Ce putem face noi?

-Să mergem la ea. Sigur va lipsi mult timp!

-Suntem prea mulți!

-Puteți să mergeți în fiecare zi câte doi!

Au stabilit cine și când să meargă să îi ducă temele.

Timpul a zburat repede. Georgiana s-a întors la școală. Era foarte fericită. Și-a dat seama că prietenul la nevoie se cunoaște! Ea chiar avea prieteni: toți colegii.

O VIZITĂ LA PRISACĂ

- Tată, mă iei la pădure? Îmi doresc să merg la prisacă!
- Bine, numai să fii curajoasă. Uneori albinele te atacă pe neașteptate.
- Voi purta mască. Voi fi atentă.

Tata a luat-o cu el pe Cristina. Fetița era bucuroasă. A descoperit cum trăiesc albinele, cum este un fagure încărcat cu miere. A urmărit fascinată forfota din stup.

S-a speriat când încercau să o atace albinele. Tatăl său a sfătuit-o ce să facă.

Seara s-a întors acasă. A povestit cum trăiesc albinele, cât de harnice sunt. Acum a înțeles Cristina ce interesantă este viața albinelor. S-a gândit la vorba bunicii: „să fii harnic ca o albină”.

PATA BUCLUCAȘĂ

Alex își scrie temele. Din greșeală a vărsat călimara. O pată mare de cerneală a apărut pe tricoul său. „Ce mă fac acum?” s-a gândit băiatul. „Ce-o să zică mama?”

Când a văzut ce s-a întâmplat, mama i-a spus:

- Te rog să scoți pata de pe tricou!

„Cum aș putea să scot pata? Nu o să reușesc niciodată!”

Deodată băiatului i-a venit o idee. A luat foarfeca și a scos pata.

- Ce ai făcut cu tricoul tău? a zămbit mama.

- Am scos pata! a zis Alex fericit.

- Da, dar crezi că o să-l mai poți purta?

După câteva minute, Alex și-a pătat din nou tricoul.

„Nu-mi vine să cred că mi s-a întâmplat din nou.

Trebuie să găsesc o soluție.... Aha!”

Băiatul a luat călimara și a vărsat toată cerneala.

Acum tot tricoul era albastru. Problema era rezolvată.

DORINȚA

În fiecare zi Luca merge în parc și se întâlnește cu prietenul lui. Azor este un câine ciobănesc alb cu pete negre, care vine cu stăpânul în parc.

- Mamă, vreau și eu un câine ca Azor!

- Ți-am spus de atâtea ori că nu vreau animale la noi în casă!

Luca știe că mama nu este de acord cu dorința lui și totuși speră...

Într-o zi, lângă toboganul pe care se cățără mereu, a auzit un sunet ciudat. Se uită în stânga, se uită în dreapta și vede un cățeluș ghemuit pe jos, care plângea. S-a apropiat de el și și-a dat seama că e rănit la o lăbuță. L-a luat în brațe și se întreba încurcat: „Ce să fac acum cu el? Acasă nu-l pot duce!”

Dar totuși cățelușul ajunge în camera lui Luca, unde acesta îl pansează și îl ascunde sub pat. Apoi pleacă la antrenament. Are ore de tenis.

În acest timp, acasă, mama pregătește cina. Dintr-o dată simte o atingere ușoară pe picior. Era cățelușul care, atras de mirosul mâncării, venise șchiopătând în bucătărie.

Mama îl mângâie și îi dă să mănânce.

Venind acasă, Luca îi găsește împreună și înțelege că dorința lui s-a îndeplinit. Poate păstra cățelul.

DETECTIVII

Într-o dimineață frumoasă de vară, cinci prieteni au decis să meargă la cules de zmeură. Au ajuns repede pentru că erau obișnuiți cu mersul prin hățișul pădurii. Pofticioși, au început să înghită cu lăcomie boabele rozalii și parfumate. Apoi au umplut coșulețele.

- Mi-e atât de cald! spuse Dana.
- Și nouă! au răspuns ceilalți.
- Hai să ne răcorim în pârâul din vale! spuse Alin.

Copiii și-au lăsat coșulețele pline la poalele unui stejar lângă pârâu și au intrat în apă. S-au jucat fără niciun gând până au obosit.

- Ce bună ar fi puțină zmeură! zise Gică.
- Hai să mâncăm zmeura din coșulețe și să culegem alta proaspătă!
- Bine te-ai gândit, Alex!

Când au ajuns la stejar, ce să vadă? Coșulețele erau răsturnate și nici urmă de zmeură...

- Ce s-a întâmplat? strigă disperată Ioana. Care dintre voi a furat zmeura?
- Eu nu!
- Nici eu!

Copiii au continuat să se certe care dintre ei a furat zmeura.

- Stați așa! Nu vă mai certați! interveni Alex. Dacă niciunul dintre noi nu a furat, atunci altcineva a luat-o.
- Cine, cine? strigară copiii nedumeriți. Stejarul este departe de cărare! Cine să se fi abătut de la cărare tocmai până aici?
- Propun să umplem din nou coșulețele și să pândim, poate prindem hoțul. Zis și făcut. S-au ascuns după un tufiș. Deodată au auzit un zgomot ciudat. Înfricoșați s-au pitit și mai bine în tufiș. Într-un târziu au prins curaj și s-au uitat spre coșulețe. Surpriză: trei ursuleți se înfruptau cu poftă din zmeura gata culeasă. Sătui, ursuleții au plecat, iar copiii s-au întors fericiți spre casă, fără zmeură, dar bucuroși că au aflat „hoțul”.

ROBOTOT

După o zi întreagă de joacă, Dana intră în camera ei și se așază pe pat să se odihnească puțin înainte de masă.

Deodată, camera începe să se coloreze în culorile curcubeului. Un sunet venit parcă din altă lume se aude din ce în ce mai strident dintr-un colț al camerei. Curioasă, se ridică și cercetează încăperea să afle cine sau ce scoate acel zgomot. Vede un obiect ciudat.

„Ce-o fi oare? Seamănă cu o cutie, dar uite că are picioare! Are ușă ca și casa, dar nu are ferestre! În locul lor sunt butoane colorate. Unul clipește. Ia să apăs pe el!”

Mânată de curiozitate, și-a învins teama și a apăsat pe buton.

- Ce dorești, micuță stăpână? a întrebat o voce subțirică.
- Cine vorbește?
- Eu, Robotot. Am venit aici să-ți îndeplinesc dorințele.
- Chiar orice dorință?
- Da. Ajunge să spui cu voce tare ce vrei și eu îți voi da.
- Aș vrea....

În acea clipă totul a dispărut și Dana s-a trezit în vechea ei cameră. S-a ridicat în grabă și l-a căutat cu disperare pe Robotot. Nu era nicăieri. Atunci Dana a spus hotărâtă:

- Voi construi un astfel de robot! Așa, dorințele tuturor vor fi îndeplinite!

NĂSCOCITORII

Doi prieteni stăteau în parc și își povesteau tot felul de scorneli, de parcă s-ar fi luat la întrecere.

- Odată, când făceam baie în mare, zise Tudorel, m-a atacat un rechin. Eu poc! cu pumnul, iar el, haț! mi-a înghițit capul.

- Și n-ai murit?

- Nu! Am ieșit din apă și m-am dus acasă.

- Și acum de ce ai cap?

- Mi-a crescut altul.

„A scornit-o strașnic”, gândi Niculăiță care voia să născopească ceva și mai și.

- Bravo, zise el. Știi, odată, pe mine m-a mâncat un crocodil.

- Și acum de ce ești viu?

- Ei, după aia, crocodilul m-a scuipat.

Tudorel vru să spună ceva, dar vecinul lor zise:

- Ce mincinoși! Rușine!

- Dar nu facem rău nimănui. Pur și simplu născocim ca și când am spune povești.

- Povești! pufni disprețuitor Gheorghită. Voi mințiți întruna fără rost, eu am mințit cu folos. Ieri am mâncat toată dulceața dintr-un borcan, dar am pus un pic și pe buzele Ilenuței, care dormea. Când mama a întrebat cine e vinovatul, am arătat spre ea, așa că Ilenuța a încasat-o, iar eu nu.

- Ce ticăloșie! Nu mai vrem să vorbim cu tine, spuseră cei doi și plecară.

Trecând pe lângă un chioșc, au început să se scotocească prin buzunare după bani. Împreună aveau doar pentru o înghețată. S-au grăbit spre casă ca să o împartă frățește.

Ilenuța ședea necăjită pe scările blocului.

- Nu fi tristă! Uite, îți dăm ție înghețata. Noi am mâncat astăzi o mie...

- Cine o să vă creadă? râse fetița. Mai bine o împărțim toți trei.

COMPUNEREA

E ora de limba română.

- Cine vrea să citească compunerea? întrebă profesoara.

Câțiva elevi citiră tema stârnind admirația colegilor. Profesoara îi laudă, apoi zise:

- Citește...Laurențiu!

Băiatul răspuse că a uitat să își scrie tema.

- M-aș fi mirat dacă scriai tu, uitucule! zise profesoara. Citește tu, Alexandrina.

În timp ce fetița citea, Georgel tremura. Fără îndoială că după ea va veni rândul lui. Nu scrisese nimic. O să-l asculte și pesemne îl va pedepsi.

- Să citească Bogdana, spuse profesoara.

„Am scăpat”, gândi Georgel răsuflând ușurat și se înveseli brusc. „Nu mă mai pune să citesc.”

Bogdana spuse că n-a scris compunerea și profesoara nemulțumită ceru elevilor să ridice mâna cine nu a scris. Numără șapte școlari, întrebă pe fiecare de ce nu a scris și își notă explicațiile lor. Georgel nu ridicase mâna, sperând că sună pentru recreație și scapă.

- Citește tu, Georgel!

Băiatul nu își pierdu cumpătul. Deschise caietul și începu:

- Primăvara a venit pe aripile echinoctiului, când ziua este egală cu noaptea. Văzduhul e numai miresme, zumzet și culoare.

Profesoarei îi plăcuse cum începuse băiatul compunerea, zâmbi și îl îndemnă să citească mai departe.

Nu trecu mult și Georgel începu să se bâlbâie, repetă cuvintele, reluă frazele de la capăt, dar nu le mai repetă ca la început.

- Georgele, ce e cu tine? Ia adu caietul!

Băiatul se fâstâci.

- Am mințit că am scris tema. De fapt nu am scris nimic.

Profesoara se întristă:

- Păcat de tine, ai talent! Rămâi după ore să scrii tema, iar mâine vii cu părinții la școală, adăugă ea supărată.

Obrajii băiatului parcă luaseră foc. (după Ș. Nedelcu)

MISIUNE ECOLOGICĂ

Mihai e un băiat pasionat de alpinism. În fiecare an cutreieră munții în căutarea unor locuri periculoase, unde să-și exerseze iscusința în ale cățărării.

Vara trecută și-a ales un traseu în Munții Apuseni. Voia să ajungă la Peștera Vulturilor, care avea intrarea sus pe stâncă. Numai cățărătorii cu experiență puteau ajunge acolo. Era o ascensiune dificilă, însă Mihai era obișnuit cu încercările.

Era foarte hotărât să exploreze peștera. Și-a luat echipamentul și a ales traseul pe peretele stâncii. După ce a găsit un loc potrivit, a început să se cațere cu greu. Când să ajungă la intrarea în peșteră, întinzând mâna să agațe coarda, nu a mai simțit stânca dură, ci a atins ceva neobișnuit. Era un cuib. Înăuntru erau două ouă. Din înălțime s-a auzit un țipăt strident. Era o acvilă care se rotea deasupra cuibului. Primejdia plutea în aer ...

În tăcerea înălțimilor răsună deodată pocnetul unei arme și pasărea căzu ...

Mihai și-a dat seama că nu putea fi decât un braconier și că acum trebuie salvate ouăle.

A renunțat la planul lui de a explora peștera, a luat cu grijă ouăle și a început coborârea. „O să duc ouăle la Institutul Ornitologic. În incubatoarele lor poate puii vor fi salvați”.

Zis și făcut. Cât a putut de repede, Mihai a pornit spre Cluj să ducă ouăle. Le-a protejat cât a putut de bine, învelite în ciorapii lui de lână, în rucsac.

La Institut a lăsat ouăle în grija specialiștilor și și-a propus să nu uite de pui. Săptămânal a mers să vadă cum au crescut.

A trecut de atunci un an. Puii sunt acum mari și urmează să fie lăsați în libertate. Mihai e fericit că poate să facă și el parte din echipa care va transporta puii înapoi la stâncile din Apuseni.

CUTIA PANDOREI

Cu mult timp în urmă, legendele grecești povestesc că pământul era un tărâm al fericirii. Nimeni nu știa ce e boala sau ce e frica, ce e furia sau ce e minciuna. Toți pământenii erau atât de fericiți încât zeii au devenit invidioși și s-au decis să le tulbure liniștea.

Zeus a creat o tânără muritoare cu chip de zeiță pe care a numit-o Pandora. El a trimis-o pe Pandora pe pământ, dar i-a dat și o cutie de aramă, închisă bine cu capac, o cutie stranie. Când tânărul Epimeteu a văzut-o pe Pandora, s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție.

„Ce este în cutia pe care o porți cu tine?” a întrebat Epimeteu. „Am primit-o de la Zeus, stăpânul zeilor, e darul pe care el îl trimite pământenilor prin mine”, a glăsuț frumoasa fată și i-a dat lui Epimeteu cutia încă zăvorâtă. „Promite-mi că niciodată n-o vei deschide. Când Zeus ne trimite daruri, oricât sunt de ispititoare, ascund un vicleșug”, a spus Epimeteu.

Pandora a pus cutia într-un colț și a promis să n-o atingă.

După un timp, Pandora a început să privească curioasă cutia. Se gândea că va ridica doar puțin capacul să vadă ce e înăuntru. Și-ncet, încet l-a ridicat...

Din cutie au ieșit zburând în cete toate amărăciunile și relele. S-au răspândit minciuna, ura, suferința, foamea și chiar moartea.

Văzând Pandora că ies atâtea rele din cutie, a trântit capacul. Dar prea târziu. Năpastele se înălțară și umplură pământul.

Mai rămăsese în cutie un singur lucru ce n-apucase să mai zboare. Ce putea fi? Pandora a deschis cutia încet și din ea a ieșit o creatură ce semăna cu o minunată pasăre cu aripi strălucitoare. Era speranța.

Și speranța s-a înălțat în lume și ea avea să fie lângă oameni, să le-ncolțească-n suflet, în ceasurile grele. (Legendele Olimpului – adaptare)